

Частина I

ЧОЛОВІК У ДЕРЕВІ

Розділ I

СТІНИ МАЄТКУ ВИРИНУЛИ З РАНКОВОГО ТУМАНУ ПЕРЕДІ мною: довгі, темні й обтічні, наче морська істота, що викинулася на берег. Я крокував уздовж них, силкуючись не зважати на калатання свого серця і цівочку поту, що стікала по шиї. Попереду в тумані мерехтіло слабке блакитне світло. З кожним моїм кроком те сяйво твердло, доки з нього не сформувався май-ліхтар, підвішений над службовим входом; а там, спершись на стіну, мене чекала постать чоловіка в мундирі та блискучому шоломі.

Принцепс зустрічав мене поглядом. Він підняв одну брову, і та повзла дедалі вище з кожним моїм кроком. Коли я врешті зупинився перед ним, брова вже майже сховалася під чуприною.

Я прокашлявся, сподіваючись звучати поважно, і відрекомендувався:

– Сигнум Дініос Кол, асистент слідчої. Я прийшов оглянути труп.

Принцес моргнув і зміряв мене очима. Це тривало хвилю, адже я був майже на голову вищим від нього.

– Ясно, сер, – промовив він і стримано вклонився – на чверть справжнього поклону, щонайбільше третину, – проте з місця не зрушив.

– Хіба ви не знайшли труп? – запитав я.

– Знайшли, сер, – повільно відповів чоловік і глянув повз моє плече на туманну алею позаду.

– Тоді у чому річ?

– Ну, е-е-е... – ще один позирк на алею за моєю спиною. – Даруйте, сер, але... де вона?

– Перепрошую? – я розгубився. – Яка ще «вона»?

– Слідча? Коли вона прибуде?

Я стримав легке занепокоєння. Мене вже запитували про це під час виконання інших доручень моєї наставниці, але зовсім інша річ, коли йдеться про чиєсь мертве тіло.

– Слідча не зможе прийти особисто, – відповів я. – Мене прислали оглянути місце події, допитати слуг та інших свідків, а потім про все їй доповісти.

– Слідча збирається проводити розслідування... *не прийшовши* особисто? – здивувався він. – Дозвольте запитати: чому, сер?

Я придивився до принцеса. Його коротка кольчуга поблискувала у темному світлі, кожне її кілечко вкривали крихітні росинки. Дуже вишукано. Підперезаний візерунчастим поясом, над пряжкою випинався гладкий живіт – ознака початку середнього віку, як і проблиск сивини в бороді принцеса. Чорні чоботи ретельно начищені, оздоба сплетена зі шкіри, пофарбованої водоростями. З усього одягу на його тілі стандартними були тільки довгий меч у піхвах і багряний плащ, який свідчив про службу принцеса в Аптетикалі – імперській адміністрації, відповідальній за нагляд над численними органічними видозмінами Імперії. Решту свого вбрання він напевне придбав сам і, ймовірно, за кругленьку суму.

Усе вказувало на те, що хоча моє звання сигнума формально перевищувало принцепса, однак цей чоловік був не тільки старшим і заможнішим від мене, а ще й, імовірно, побачив за свою службу більше, ніж я зміг би собі уявити. Неспроста він дивується, чому це слідча прислала двадцятирічного хлопчика в паскудних чоботах вивчати місце злочину самотужки.

– Слідча зазвичай не приходить розслідувати, Принцепсе. – пояснив я. – Вона відсилає мене оцінити ситуацію і, спираючись на мою доповідь, робить відповідні висновки.

– Відповідні висновки, – ніби відлунням повторив принцепс.

– Саме так.

Я чекав, коли ж він дозволить мені увійти, але той і далі стояв біля входу. Я завагався, чи не доведеться наказувати принцепсові впустити мене в маєток, адже мені ще не випадало віддавати безпосередні накази офіцерові іншої імперської адміністрації, і я не до кінця був певен, як це робиться.

На щастя, принцепс зрештою промовив: «Гаразд, сер...» – і потягнув руку до кишені. Він вийняв звідти маленький бронзовий диск, посередині якого у пробірці хлюпалася чорна рідина.

– Крокуйте впритул до мене, сер. Старенький уже цей вхід, тому може вередувати.

Він повернувся обличчям до службового входу: округлого отвору в гладенькій чорній стіні навколо маєтку. По той бік проходу звисали в'юнкі волохаті ліани зеленкувато-жовтого кольору. Від наближення принцепса вони затремтіли, збурилися, засмикались – і розступилися, щоб нас пропустити.

Проходячи повз цю завісу, я не відставав від принцепса ні на крок, згорбившись, щоб не зачепитися головою. Обвислі пагони ліан пахли солодково й нудотно. Вони лоскотали мою шию ззаду, імовірно, видозмінені, щоб тягнутися до плоті, і якби принцепс не мав із собою «ключа» – пробірки з реагентами в руці – нас обох паралізувало б, якщо не гірше.

Ми вийшли на подвір'я маєтку. Попереду в ранковій темряві мерехтіли десятки май-ліхтарів, що погойдувалися на двосхилому даху величного будинку високо на пагорбі. Будинок оточувала веранда, а на мотузкових сітках цвів яскравий декоративний мох, що затуляв вікна від ранкового сонця. Підлога на веранді простора й гладенька, дошки відполіровані до блиску. Східний куток був обкладений подушками – така собі міні-атюрна альтанка для чаювання, ось тільки на місці чайного столика стояв здоровенний череп якоїсь тварюки з рівно спіяною верхівкою. Доволі моторошна ozdoba, як на таке вишукане помешкання – а помешкання було неабияке, однозначно найвишуканіший будинок, що траплявся мені на очі.

Я зиркнув на принцепса. Той помітив моє збентеження й самовдоволено посміхнувся.

Я обсмикнув мундир Юдексу на своїх плечах. Для мене не знайшлось уніформи за розміром, і я раптом відчув, що маю вигляд збіса дурнуватий, коли отак запакований у тісну синю тканину.

– Як вас звати, Принцепсе? – запитав я.

– Даруйте, сер, що не сказав одразу: Отіріос.

– Чи вдалося встановити особу загиблого, Отіріосе? – продовжив я. – Наскільки розумію, з цим виникли певні труднощі.

– Так, сер. Ми гадаємо, що це Командир Тактаса Блас, з Інженерів.

– Ви так гадаєте? Чому гадаєте?

Отіріос поглянув на мене скося.

– Сер, вам же доповіли, що причиною смерті стала видозміна?

– Так?

– Ну... після такого процесу буває важко визначити, чиє це тіло, сер, – Отіріос перевів мене через дерев'яний місток над тоненьким струмком. – Або навіть, – додав він, – визначити, що це взагалі чиєсь тіло. Для цього й потрібні ми, Апти.